

μοναχικά δένδρα

«Μοναχικά δένδρα» είναι ο τίτλος της τελευταίας ενότητας έργων που παρουσιάζει η Γεύσω Παπαδάκη. Ουσιαστικά, συνεχίζει την προηγούμενη ενότητα στην οποία εντόπιζε τη θεματολογική προσοχή της σε ξύλινες πόρτες, φαγωμένες από την κακουχία και φθαρμένες από το χρόνο. Στην πρόσφατη δουλειά της παραμένουν μόνο τα περιγράμματα της πόρτας ενώ η θέα της φύσης διάπλατα ανοίγεται στο θεατή. Τα μοναχικά δένδρα προβάλλουν στο επίκεντρο της ζωγραφικής σκηνής ως πρωταγωνιστές μιας μεταφυσικής ατμόσφαιρας που κατακλύζεται από ένα έντονο φως.

Ζωντανοί, φυτικοί οργανισμοί, τα ερημικά δέντρα γεμάτα ίχνη από το παρελθόν κινούνται ρυθμικά, ανακαλώντας συνειρμικά ανθρώπινες μορφές που πάλλονται γεμάτες ζωντάνια. Η ιδέα του περάσματος του χρόνου υποδηλώνεται μέσα από τις πολλαπλές ματιέρες που κτίζονται από διάφορα εξωζωγραφικά υλικά, όπως ακρυλικό στόκο και αποσπάσματα από τον έντυπο τύπο. Συχνά η καλλιτέχνης ενσωματώνει και εικόνες δένδρων ζωγραφισμένες από την ίδια σε χαρτιά, τμήμα των οποίων σχίζει και επικολά στις ξύλινες επιφάνειες. Η πράξη αυτή της καταστροφής αναδεικνύει ακόμα περισσότερο τη βαθύτερη επιθυμία της να φέρει στο προσκήνιο την έννοια της αδιαλείπτης ροής του χρόνου που υπογράμμιζε από παλιά στη δουλειά της.

Πάνω στα παλίμψηστα αυτά, η Παπαδάκη επεμβαίνει χαράζοντας, ξύνοντας και επιζωγραφίζοντας τις επιφάνειές τους με βίαιες, ελεύθερες, χειρονομιακές πινελιές. Οι αφηρημένες μορφολογικές αξίες των έργων διακόπτονται ενίοτε από ανθρώπινες τυπωμένες φιγούρες, μοναδική παρουσία ζεστασιάς στο μοναχικό, φανταστικό τοπίο. Στην αίσθηση της εγκατάλειψης και της φθοράς η Παπαδάκη αντιτάσσει με εσωτεριστική διάθεση το υπερφυσικό φως που αποτελεί νότα αισιοδοξίας για το μέλλον.